

GESCHILLENKOMMISSIES

Kroniek

E.H. Hondius

Tien jaar geleden verkeerde de konsumentenbeweging nog in tweestrijd. Moest worden voortgegaan met het opzetten van nieuwe geschillenkommissies, waardoor een alternatief voor de gebrekkige rechtsgang voor de burgerlijke rechter wordt geschapen? Of moest het kwaad bij de wortel worden aangepakt, door middel van een herziening van de kantongerechtsprocedure? Voor de meest fundamentele beschouwing over deze kwestie verwijs ik naar de meermalen herdrukte bijdrage 'Konsumentenrecht' in Trechter (1980) van de in het verslagjaar overleden M.J.P. Verburgh.

Het merkwaardige feit doet zich voor dat beide wegen zijn ingeslagen. Binnenkort valt een vereenvoudiging van de kantongerechtsprocedure te verwachten - zie de Kroniek van P.A.M. Meijknecht hierboven. Toch groeit ook het aantal geschillenkommissies nog altijd. Kennelijk hebben geschillenkommissies zulke voordelen dat zij het in populariteit winnen van een verbeterde kantongerechtsprocedure.

Op het gebied van de geschillenkommissies is het de Stichting Geschillencommissies die een belangrijke rol speelt. Eind 1989 funktioneerden onder deze stichting tien geschillenkommissies: chemisch reinigen, keukens, natwas, openbare nutsbedrijven, parket, post en telecommunicatie, Postbank, reizen, recreatie, woninginrichting. Per 1 januari 1990 is daaraan een geschillencommissie optiek toegevoegd, terwijl voorts plannen bestaan voor een geschillencommissie openbaar vervoer en zelfs gedacht wordt aan een geschillencommissie voor eenvoudige medische klachten - zie de kroniek gezondheidsrecht.